

Ideja, da počitnice preživimo v Grčiji je dozorela že, ko smo se vračali iz deževne in mrzle Škotske. Tako kot vedno, smo se na pot temeljito pripravili. Izdelali smo si natančen načrt poti in se oborožili z informacijami ter vodiči, ki smo jih potrebovali na poti.

Končno je prišel 9.8.2003 in dan našega odhoda. V lepem sončnem vremenu smo pozno popoldne krenili na pot proti Hrvaški. Da bi naše počitnice začinili še bolj avanturistično, smo se namreč odločili, da se do Grčije ne peljemo s trajektom, temveč kar z našim avtodomom preko Hrvaške, Srbije in Makedonije. Poleg tega, da je pot čez našo bivšo Yugo zelo zanimiva je tudi krepko cenejša od trajekta. Seveda pa tudi napornejša.

Za pot od Kamnika do Plake (SZ obala Grčije – pod goro Olymp) smo potrebovali natančno 24 ur in naredili 1154 km. Od tega smo za čakanje na mejnih prehodih porabili 6 ur. Zakaj so tako dolge čakalne dobe ne ve pravzaprav nihče – carinikom se pač nikamor ne mudi. O njihovi delovni vnemi pa tudi ne bi izgubljala besed.

Bolj, ko smo se približevali jugu Srbije slabše so bile ceste. Prometa je veliko, predvsem Turkov, ki pa so že od nekdaj stalnica na teh cestah. Za razliko od Srbije je Makedonija veliko bolj čista, ceste pa relativno dobre.

Do Niša se pripeljete po avtocesti, potem pa se na avtocesto ponovno vključite šele malo pred Skopjem. Od tam naprej pa se po avtocesti pripeljete naravnost v Gevgelijo.

Za cestnine smo porabili 90 eur (obe smeri), ter za gorivo 37.200,00 sit. Za enkratni vstop v Makedonijo je (bila) potrebna tudi viza – 10 Eur.

Cestnine smo plačevali z EUR. Na bencinskih servisih pa so tudi bolj navdušeni nad gotovino kot nad plastiko.

Utrujeni od dolge poti smo se po prihodu v Grčijo takoj lotili iskanja campa. Pogoji pa je seveda bil, da je v bližini morja, ki smo ga že vsi željno pričakovali. Kampov v Grčiji je veliko, tako da težav z iskanjem nismo imeli, pa tudi oznake so zelo dobre.

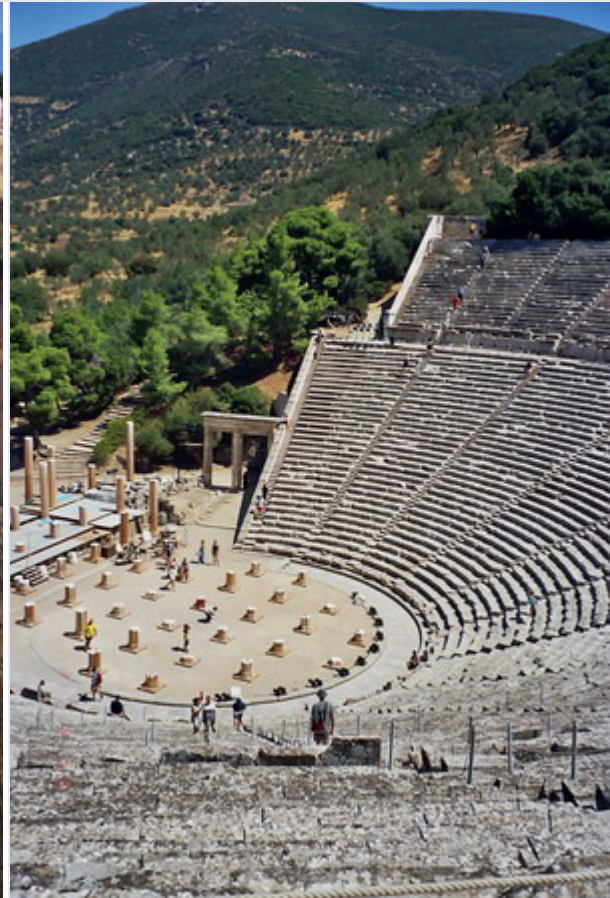
Prvo noč smo prespali v prijetnem in urejenem kampu Olympos. Seveda smo bili preveč utrujeni, da bi kdo pomislil na kopanje. Odločili smo se za spanje, kajti naslednji dan nas je že čakala pot proti Delfom.

Odločitev, da si Delfe ogledamo v zgodnjih jutranjih urah se je pokazala za pravilno, kajti temperature so bile takrat znosnejše pa tudi turistov je bilo malo. So se pa ob našem odhodu vsuli z vseh strani. Tudi parkirni prostor v senci se v tem času lažje najde.

Pot iz Delfov nas je peljala skozi gorsko vasico Arachova , ki je vsekakor vredna ogleda in naprej do Korinta, ki nas je pričakal v neznosni vročini. Termometer je skočil vse do 45 C, pa bi verjetno še više, če bi lahko. Na hitro smo si ogledali Korintski prekop, potem pa odbrzeli morju in osvežitvi naproti.

Na Peloponezu smo si za prvi postanek označili Epidavros – starodavno gledališče , ki je zaradi lokacije, dobre ohranjenosti in neverjetne akustike zelo zanimiv.

Iz Epidavrosa smo se odpeljali v obmorsko mestoce Navplij, za katerega veliko Grkov meni, da je najlepše mesto v Grčiji (pred mnogo leti tudi glavno mesto Grčije). Mesto varujeta dve utrdbi, ulice so stare in ozke. V središču je velik glavni trg, kjer je promet prepovedan. Do utrdbe Palamidi vodi 1000 stopnic, dostopna pa je tudi po cesti.

Pod utrdbo se razteza dolga peščena plaža z neverjetno čistim morjem. Parkirišča, kljub velikemu številu turistov ni težko najti. Pot smo nadaljevali v celino, v Mikene – zanimivo mesto, zlasti sprehod skozi slavna Levja vrata.

Čas nas je neusmiljeno priganjal, zato smo pohiteli naprej proti – Mystrasu. To je razpadajoče bizantinsko mesto, ki stoji na vrhu hriba (na katerega smo seveda morali prilezti peš) in ga zgledno vzdržuje nekaj nun.

Naveličani celine in vročine smo se ponovno obrnili na jug – v smeri proti morju in Monemvasiji. Že prvi pogled na skalo, na kateri stoji to starodavno mesto nas je očaral. Dostop z avtomobilom v mesto ni možen – edina pot je ozka pasaža. V notranjosti je nekaj hotelov, penzionov in taveren

Mesto nas je navdušilo, zato smo se odločili, da ostanemo v njem še naslednji dan. Naš namen, da prespimo kar na plaži pa je že v startu preprečil policaj, ki nas je prijazno opozoril, da kampiranje na prostem ni dovoljeno. S podatkom o kazni 147 Eur/osebi pa nas je dokončno prepričal, da smo spakirali in ponovno pristali v campu.

Za nami je bil že teden dni potovanja, ko smo prispeli v Gytheon. Zakampirali smo se v izredno prijetnem in čistem kampu Mani beach. Dolge peščene plaže in čudovito morje sta nas tako navdušila, da smo v kampu ostali kar tri dni. Med kopanji in pohajkovanjem po mestu, pa smo si privoščili tudi ogled jame Diron, ki je iz Gyteona oddaljena 25 km. Z ladjico smo se peljali po podzemnem labirintu jam, prepredenimi s čudovitimi kapniki. Ogled traja približno pol ure, vstopnina pa je relativno visoka, 12 EUR odrasli in 7 EUR otroci.

Pomahali smo morju in se ponovno podali na pot v celino. Pot nas je vodila skozi nešteto majnih gorskih vasic. Za kratek postanek smo si izbrali Andritsaino, ki je zaradi sješte (Grki jo zelo spoštujejo), razen nekaj turistov, samevala. Pozno popoldne smo po celodnevni vožnji (250 km

gorskih cest) in temperaturah nad 40 C pridrveli v Olympio in se zakampirali.

Budilke so nas že zgodaj zjutraj dvignile pokonci, kajti na programu je bil ogled Olympije in prizorišča prvih olimpijskih iger.

Kljub temu, da je sonce neusmiljeno pripekalo se nismo odrekli teku na olimpijskem stadionu – občutek je bil resnično enkraten. Nato pa še skok v mesto na sprehod mimo nešteto trgovinic in tavern.

Glede na to, da smo imeli še več kot teden dni časa, smo se odločili, da naše potepanje nadaljujemo na otok Zakintos. Karto za trajekt smo imeli za popoldne, tako, da smo dopoldne namenili kopanju. V neposredni bližini пристanišča v Kiliniju je plaža, polna avtomoblov, ki čakajo na trajkte. Cena prevoza s trajektom za avtomobil in štiri osebe nas je stala 52 eur.

Po nasvetu edinih Slovencev, ki smo jih srečali v Grčiji, smo se zakampirali v kampu Alykes. Prav veliko kampov Zakintos ne premore, ta pa je baje najboljši in v senci, kar je najpomembnejše. Tudi mi smo bili z njim zadovoljni.

Najbolj pa nas je zopet navdušilo morje s kristalno čisto vodo in sinje modro barvo.

Za ogled otoka smo si izbrali vožnjo z ladjico, ki vozi okoli otoka. Izlet je celodnevni, cena 45 EUR/cela družina. Karto za trajekt na celino je bolje kupiti nekaj dni pred odhodom, drugače imate lahko težave zaradi prezasedenosti. Tudi mi smo imeli nekaj težav in smo karte dobili za željeni dan samo za ob 5:30 zjutraj. Prespali smo kar v pristanišču, spanja pa je bilo zaradi vrveža in vročine pravzaprav zelo malo. Neprespani smo se vkrkali na trajekt, ki je bil poln do zadnjega kotička in ob sončnem vzhodu zapluli v pristanišče v Kilini. Plaža in morje sta se svetila v porajajočem jutru in nas zvabila na kopanje – enkratno doživetje.

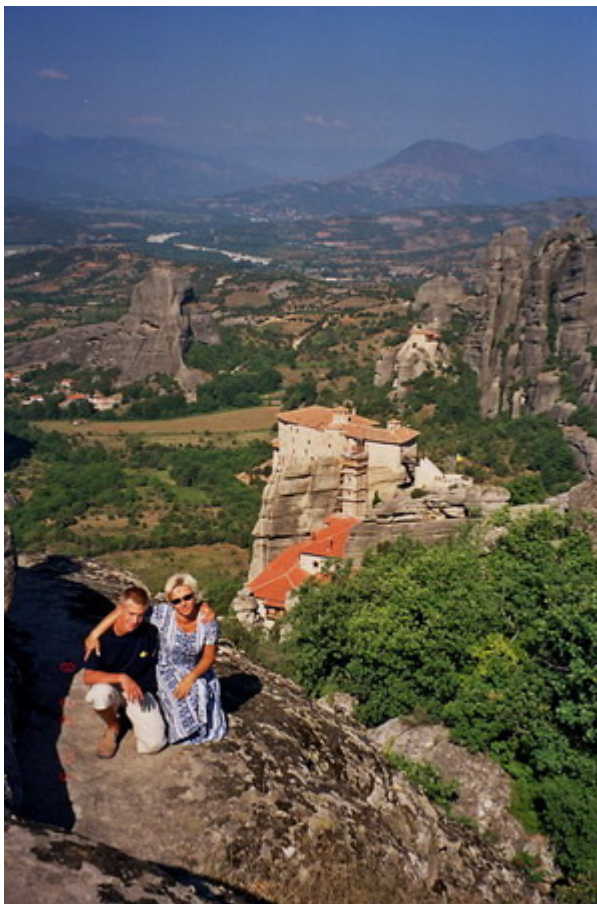
Na cesti iz Kilinija proti severu je veliko stojnic s svežim sadjem in zelenjavo. Tudi mi smo si obnovili zaloge in pot nadaljevali proti Pargi, z namenom da se še zadnjič naužijemo morja, ki nas tudi tokrat ni razočaral. Nastanili smo se v campu Enjoy Lichnos, ki je od centra mesta oddaljen 3 km. Kamp je postavljen v terasah in mi smo se odločili za najvišjo, ki je tudi najdlje od morja. Je pa tam bolj vetrovno in tudi hladneje. Živahno mestece Parga s pristaniščem je majhno mesto polno restavracij in trgovinic. V centru mesta je promet prepovedan. Sprehod skozi ozke uličice pa nepozaben.

Na predvečer našega odhoda se je vreme poslabšalo, ponoči je pričelo deževati in se tudi zelo ohladilo. Zjutraj smo se zbudili v hladno jutro in že iskali toplejša oblačila. Na hitro smo se spakirali in se odpeljali v celino proti Ioanini, ki leži ob jezeru Pamvotis z otokom Nisi, na katerega vozijo ladjice. Naredili smo kratek sprehod po mestu in si ogledali muzej ljudske umetnosti, ki je nastanjen v mošeji Aslan Paše. Za izlet na otoček pa se zaradi oblačnega vremena nismo odločili. Pa tudi čas nas je priganjal, kajti pred nami je bila vožnja čez najvišji cestni prelaz v Grčiji (1705 m) Katara. V bližini prelaza leži gorsko mesto Metsovo, ki nas je pričakalo v dežju in mrazu (17 C). Kljub temu smo se ustavili in si malo raztegnili noge, potem pa hitro naprej proti Meteorom, kamor smo prispeli pozno zvečer. Nastanili smo se v kampu Kastraki, ki slovi po urejenosti in čistoči. V kampu je tudi urejena kuhinja, kjer smo si privoščili peko palačink.

Naslednje jutro smo se zbudili v sončno, toda hladno jutro z čudovitim razgledom na skalnata pobočja Meteore. Od skupno 13 samostanov je odprtih za turiste samo šest, pa še to ne vsi ob istem času. V kampu smo dobili razpored in se odločili za ogled največjega Metamorphosis (vstopnina 2Eur/osebi, otroci gratis). Pred samostan smo se pripeljali že pred odprtjem, kljub temu pa je bilo parkirišče že zelo polno. Tabla ob vhodu opozarja na primerna oblačila – ženske morajo imeti obvezno krilo in pokrita ramena, moški pa dolge hlače. Samostan Agia Triada je bil na žalost zaprt, zato smo se odločili za ogled Agios Stephanosa, ki ni tako zanimiv. Pa tudi vstopnina je višja 2Eur/odrasle in otroke.

Po končanem ogledu smo zavili še v mesto Kalambaka in si obnovili zaloge hrane, kajti čakala nas je samo še pot do doma.

Naše potepanje po Grčiji smo zaključili v Plaki, istem kampu, kjer smo spali že prvo noč. Še zadnjič smo se namočili v morju in se v petek 29.8. zgodaj zjutraj odpeljali proti domu.

Števec našega avtodoma je bil ob prihodu domov bogatejši za 4890 km.

Koristni nasveti:

Vožnja čez Yugo nas je navdušila, je pa naporna in vam je, če niste zelo vzdržljivi ne priporočam.

Za kampiranje smo plačevali okoli 25 Eur in manj, če nismo prijavili otrok (kar je v večjih kampih možno). Kampi so relativno čisti in urejeni. Problem je le z odtoki za umazano vodo. Je pa v nekaterih kampih možno natočiti pitno vodo, ki je tudi ohlajena. Kampiranje na prostem je prepovedano, česar pa vsi seveda ne upoštevajo.

Cene goriva so zelo različne in se izplača malo pogledati. Najdražja nafta, ki smo jo videli je bila 0,74 Eur. Mi pa smo v povprečju plačevali 0,66 Eur. Servisov, kjer lahko plačate s kartico je malo in je tiste s cenejšo nafto treba kar malo poiskati. Praviloma pa so dražji.

Za vstopnine smo plačevali med 2 in 6 EUR, za otroke do 18 let so ogledi brezplačni. Nekoliko dražja vstopnina je bila le v jamah Diron.

Priporočamo, da se zaradi vročine nikamor ne odpravite brez plastenke vode. Rahel veter, ki stalno pihlja odžene vročino, zelo hitro pa lahko povzroči dehidracijo. Zelo priporočljiva so tudi pokrivala in kreme za sončenje.

V večini kampov imajo posebne prostore namenje za avtodome, ki so pokriti z bambusovimi palicami in dajejo prijetno senco.